

RESOLUCIÓ del procediment sancionador núm. PS 63/2012, referent a la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya

Antecedents

Primer.- El dia 20/03/2012 va tenir entrada a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades testimoni literal d'una sentència dictada en data XX/03/2012 pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida en les actuacions corresponents al recurs contenciós administratiu núm. XX/2011, on es posava de manifest un presumpte incompliment de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD) per part de la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya.

En concret, en aquesta sentència el magistrat titular de l'òrgan judicial exposava que, en el marc del recurs esmentat, la Junta de Finances havia remès al Jutjat el següent: *"En concreto, en las páginas 1 vuelta y 42 del expediente administrativo, la Administración regional aporta y fotocopia un listado de uso interno en el cual, junto a los datos del ahora recurrente, se contienen los de una serie de personas que nada tienen que ver con el procedimiento que nos ocupa, y de las cuales constan su nombre y apellidos completos, y la fecha en la que fueron sancionados. Todos estos datos resultaban perfectamente innecesarios, y al no anonimizarlos, e incluirlos y después facilitarlos a la parte actora, los ha convertido en públicos"*.

L'Autoritat va assignar a aquesta denúncia el número IP 64/2012 i va obrir una fase d'informació prèvia, d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb DT 2^a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, per tal de comprovar la realitat dels fets i a fi d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables.

En el marc d'aquesta informació prèvia, i atès que junt amb el testimoni de la sentència esmentada no s'aportava la documentació referida, en data 28/03/2012 es va sol·licitar al Jutjat que aportés copia de la mateixa. En resposta a aquesta sol·licitud, el Jutjat va manifestar que ja havia retornat l'expedient a l'Administració demandada, motiu pel qual no podia remetre la documentació sol·licitada. Per la qual cosa per mitjà d'ofici de data 17/04/2012 es va requerir la Junta de Finances per tal que aportés aquesta documentació davant l'Autoritat, com així va fer a través d'escrit de data 20/04/2012. La documentació facilitada per la Junta consistia en dos documents que s'havien inclòs a l'expedient administratiu remès al Jutjat: el primer, era un ofici del Servei Català de Trànsit dirigit a la Junta de Finances, que tenia per assumpte *"Tramesa documentació reclamacions economicoadministratives (expedients sense recurs de reposició previ)"*; i el segon, era un ofici de la Junta de Finances dirigit al Servei Català de Trànsit, que tenia per assumpte *"Resolucions desestimatòries (Sala 2) de la Junta de Finances de data 16 de febrer de 2011"*. En ambdós documents hi constaven dades relatives a diverses persones físiques alienes a la que interposà el recurs contenciós administratiu que va comportar la seva remissió al Jutjat, juntament amb el número d'expedient i la clau de liquidació.

En relació amb aquesta denúncia, en data 22/04/2012 es va rebre a l'Autoritat ofici de la Defensora del Pueblo, pel qual sol·licitava que se la informés sobre la decisió adoptada, quant a la decisió d'iniciar o no un procediment sancionador.

Segon.- El dia 03/08/2012 va tenir entrada a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades testimoni literal d'una segona sentència dictada en data 16/07/2012 també pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida, en les actuacions corresponents al recurs contenciós administratiu núm. XX/2011, on es tornava a posar de manifest un presumpte incompliment de la LOPD per part de la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya.

En concret, en aquesta sentència l'òrgan judicial exposava que, en el marc del recurs esmentat, la Junta de Finances havia remés al Jutjat el següent: *"En concreto, en las páginas 48 y 48 vuelta del expediente administrativo, la Administración regional aporta y fotocopia un listado de uso interno de "resoluciones desestimatorias" en el cual, junto a los datos de la ahora parte recurrente, se contienen los de una serie de personas que nada tienen que ver con el procedimiento que nos ocupa, y de las cuales constan su nombre y apellidos completos, y la fecha en la que fueron sancionados. Todos estos datos resultaban perfectamente innecesarios, y al no anonimizarlos, e incluirlos y después facilitarlos a la parte actora, los ha convertido en públicos"*.

A aquesta segona denúncia contra la Junta de Finances se li assignà el número IP 165/2012 i s'afegí a la informació prèvia mencionada anteriorment. També en el marc d'aquesta informació prèvia, i atès que el testimoni de la sentència esmentada no aportava la documentació referida, en data 06/08/2012 es va sol·licitar al Jutjat que aportés copia de la documentació esmentada, i així ho va fer per mitjà d'ofici de data 21/09/2012. La documentació facilitada pel Jutjat consistia en un ofici de la Junta de Finances dirigit al Servei Català de Trànsit, amb l'assumpte *"Resoluciones desestimatorias (Sala 2) de la Junta de Finances de data 31 de març de 2011"*, en el que hi constaven dades relatives a diverses persones físiques alienes a la que interposà el recurs contenciós administratiu que va comportà la seva remissió al Jutjat, juntament amb el número d'expedient i la clau de liquidació.

Tercer.- També en el marc d'aquesta fase d'informació prèvia es va constatar la inscripció en el Registre de Protecció de Dades de Catalunya, dependent d'aquesta Autoritat, del fitxer *"Reclamaciones economicoadministrativas"*, del qual n'és responsable la Junta de Finances, creat per l'Ordre ECF/562/2010, de 22 de novembre, per la qual es regulen els fitxers amb dades de caràcter personal del llavors Departament d'Economia i Finances.

Quart.- En data 17/10/2012 la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades va acordar iniciar procediment sancionador contra la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya per una presumpta infracció molt greu prevista a l'article 44.4.b) en relació amb els articles 7.5 i 11 de la LOPD. Així mateix, va nomenar persona instructora de l'expedient a la funcionària de l'Autoritat Catalana de

Protecció de Dades, la senyora XXX. Aquest acord d'inici, juntament amb el plec de càrrecs, es va notificar a l'entitat imputada el 23/10/2012.

En el plec de càrrecs es concedia a l'entitat imputada un termini de deu dies hàbils comptadors a partir del dia següent de la notificació per formular al·legacions, presentar documents i proposar la pràctica de proves que considerés convenients per a la defensa dels seus interessos.

Cinquè.- La Junta de Finances va formular al·legacions al plec de càrrecs mitjançant escrit de 31/10/2012. Junt amb aquest escrit aportava documentació diversa, la qual es va incorporar a l'expedient.

Sisè.- Mitjançant Resolució de data 20/12/2012 la directora d'aquesta Autoritat Catalana de Protecció de Dades va nomenar instructora del present procediment sancionador a la funcionària d'aquesta Autoritat Catalana de Protecció de Dades, la senyora XXX, en substitució de la senyora XXX.

Setè.- En data 21/12/2012 la persona instructora d'aquest procediment va formular proposta de resolució, per la qual proposava que la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades declarés que la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya havia comès una infracció greu prevista a l'article 44.3.k) en relació amb l'article 11, ambdós de la LOPD. Aquesta proposta de resolució fou notificada en data 28/12/2012, i es concedia un termini de 10 dies per formular al·legacions.

Vuitè.- Per mitjà d'escrit de 9/01/2013 l'entitat imputada ha formulat al·legacions a la proposta de resolució.

Del conjunt de les actuacions practicades en aquest procediment es consideren acreditats els fets que seguidament es detallen com a fets provats.

Fets Provats

Primer.- En el marc del Recurs núm. XX/2011 tramitat davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida, la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya va remetre al citat òrgan judicial dos documents que s'havien inclòs a l'expedient administratiu remès al Jutjat. El primer d'aquests documents era un ofici del Servei Català de Trànsit dirigit a la Junta de Finances que tenia per assumpte "*Tramesa documentació reclamacions economicoadministratives (expedients sense recurs de reposició previ)*" i el segon, de la Junta de Finances dirigit al Servei Català de Trànsit, tenia per assumpte "*Resolucions desestimàtòries (Sala 2) de la Junta de Finances de data 16 de febrer de 2011*". En ambdós documents hi constaven dades relatives a diverses persones físiques que havien interposat reclamacions contra provisions de constrenyiment dictades per raó d'expedients provinents del Servei Català de Trànsit, totes elles alienes a qui interposà el recurs contenciós administratiu que va comportar la remissió d'aquests documents al Jutjat, juntament amb el número d'expedient i la clau de liquidació.

Segon.- En el marc del Recurs núm. XX/2011 tramitat davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida, la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya va incloure a l'expedient administratiu remès al citat òrgan judicial un ofici de la Junta de Finances dirigit al Servei Català de Trànsit, amb l'assumpte "*Resolucions desestimatòries (Sala 2) de la Junta de Finances de data 31 de març de 2011*", en el que hi constaven dades relatives a diverses persones físiques que havien interposat reclamacions contra provisions de constrenyiment dictades per raó d'expedients provinents del Servei Català de Trànsit, totes elles alienes a qui interposà el recurs contenciós administratiu que va comportar la seva remissió al Jutjat, juntament amb el número d'expedient i la clau de liquidació.

Fonaments de Dret

Primer.- És d'aplicació al present procediment el previst al Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, segons el previst a la DT 2ª de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. De conformitat amb l'article 5 i 8 de la Llei 32/2010, la resolució del procediment sancionador correspon a la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Segon.- En el si d'aquest procediment sancionador, l'entitat imputada ha formulat al·legacions davant el plec de càrrecs i també davant la proposta de resolució. El primer escrit d'al·legacions ja fou analitzat en la proposta de resolució formulada per la persona instructora, per la qual cosa a continuació s'analitzen les al·legacions formulades per l'entitat imputada contra la proposta de resolució, algunes de les quals venen a reiterar les que es van formular davant el plec de càrrecs.

2.1.- Sobre la naturalesa de "documentació interna" dels llistats controvertits.

En el primer apartat del seu escrit d'al·legacions a la proposta de resolució, l'entitat imputada reitera que els llistats esmentats a l'apartat dels fets provats "*constitueixen documentació interna derivada de les relacions de la Junta amb el Servei Català de Trànsit, dels que únicament han tingut coneixement funcionaris de la Junta per raó del seu càrrec, i en exercici de les funcions que tenen atribuïdes*", i que per tant s'ha mantingut la privacitat de les dades "*en el si de la Junta, en tractar-se de procediments economicoadministratius de caràcter abreujat, en els que no està prevista la posada de manifest (tràmit d'audiència)*".

En relació amb aquesta invocació al caràcter intern dels llistats controvertits, i seguint el criteri de la instructora exposat en la proposta de resolució, convé posar de manifest que la comunicació de dades que s'imputa en el present procediment es refereix a l'efectuada per la Junta de Finances com a resultat de la tramesa que aquesta efectuà al Jutjat contenciós administratiu núm. 1 de Lleida dels expedients administratius núm. XX/2010 i XX/2011 on figuraven els llistats esmentats en l'apartat dels fets provats, circumstància que per sí mateixa ja constitueix una comunicació de dades, entesa com una revelació de dades efectuada a una

persona diferent a l'interessat (art. 3.i LOPD), la qual, al seu torn, va comportar la revelació d'aquelles dades, com a mínim, a la persona reclamant que ocupava la posició de part actora en els processos judicials núm. XX/2011 i XX/2011, i al Jutge competent en aquells assumptes judicials.

D'acord amb el que s'ha exposat, aquesta al·legació no pot prosperar.

2.2.- Sobre la invocació del principi d'economia processal

D'altra banda, també en l'al·legació primera a la proposta l'entitat imputada manifesta que: *"Aquesta forma de procedir de la Junta obeeix a la necessitat d'actuar en base al principi d'economia processal en la tramitació de les reclamacions economicoadministratives"*, el qual *"es conseqüència del principi d'eficàcia"* previst als articles 103 de la Constitució espanyola i 39 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i també cita l'article 75.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (en endavant, LRJAP), que preveu que *"s'han d'acordar en un sol acte tots els tràmits que, per la seva naturalesa, admetin una impulsió simultània"*, i l'article 46 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya (en endavant, LRJPCAT), que estableix que *"un mateix document pot formar part d'expedients electrònics diferents"*.

Les al·legacions formulades per l'entitat imputada no poden tenir favorable acollida, i això pels motius que s'exposen a continuació.

Pel que fa a aquesta al·legació relativa a la possibilitat d'acumular en un sol acte aquells tràmits que admeten una impulsió simultània, vinculada al principi de celeritat (art. 75 LRJPA), convé precisar que el precepte esmentat es refereix a la possibilitat d'unificar tràmits en principi diferenciats, però compresos en un mateix procediment, sense que es refereixi el dit precepte a la possibilitat d'acumular procediments, opció prevista a l'art. 73 LRJPA. En qualsevol cas, la possibilitat que per raons d'eficàcia i celeritat s'utilitzin llistats en els quals s'inclouin dades de diversos procediments, no ha de fer-se en detriment d'altres garanties procedimentals, i, en particular, de la privacitat de les dades de les persones afectades, ja que no oblidem que tal garantia té per objecte la protecció d'un dret fonamental. Així, una cosa és que atenent a criteris de racionalització i simplificació de l'actuació administrativa, una administració pública pugui emetre actes que afecten a diverses persones, i una altra cosa diferent és que es comuniqui a un tercer –un òrgan judicial i les parts del procés en qüestió– les dades de persones que són alienes a aquell recurs contenciós administratiu.

Per l'exposat, aquest al·legació no pot reeixir.

2.3.- Sobre la invocació dels articles 11.2.d) LOPD, 48.4 LJCA i 10.4.b RLOPD i del deure de secret del Jutge a quo

A continuació, també en la seva al·legació primera a la proposta, l'entitat imputada considera que les cessions de dades objecte d'imputació al plec de càrrecs no necessitaven el

consentiment de les persones afectades, ja que les cessions tenien com a destinatari un òrgan judicial, en concret, el Jutjat contenciós administratiu núm. 1 de Lleida (en endavant, JCA), essent aplicable l'article 11.2.d) de la LOPD i l'article 10.4 del RLOPD. Igualment, considera que les cessions de dades es van portar a terme en compliment del que disposa l'article 48 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció contenciosa administrativa (en endavant, LJCA). I en connexió amb els dos arguments anteriors sosté la Junta que el Jutge està sotmès al deure de secret i *"és comprensiu d'escrits corresponents a tramitacions simultànies de diferents reclamacions economicoadministratives, en atenció al principi d'economia processal al qual estan subjectes els òrgans de l'Administració, i del qual tampoc se'n pot escapar aquest Tribunal economicoadministratiu"*.

Les al·legacions formulades per l'entitat imputada no poden tenir favorable acollida, i això pels motius que s'exposen a continuació.

Pel que fa a aquesta darrera afirmació relativa al deure de secret del Jutge *a quo* respecte a les dades personals que figuraven en els expedients administratius que se li remeteren en el marc dels processos judicials referits, és suficient advertir que, sense perjudici de les obligacions que puguin incumbir a l'òrgan judicial en relació amb la normativa de protecció de dades, el cert és que la Junta de Finances és l'òrgan responsable que les dades personals incorporades en el seus fitxers no arribin a coneixement de tercers, excepte en els casos permesos per la LOPD. Així, la Junta havia de ser conscient que en el moment de traslladar la informació controvertida en cada cas seria coneguda, no només per les diferents persones funcionàries que hi van tenir accés per les seves funcions al Jutjat –que per sí mateix ja tindria la consideració de tercer–, sinó també per les altres parts del procés.

La Junta de Finances també esgrimeix l'art. 11 de la LOPD per defensar la legalitat de la seva actuació. Així doncs, cal acudir al règim jurídic que per a les comunicacions de dades preveu l'article 11 de la LOPD, el qual exigeix com a requisit indispensable per comunicar dades personals el consentiment previ de la persona afectada. Ara bé, el mateix precepte exclou la necessitat d'aquest consentiment si es dóna alguna de les circumstàncies que s'especifiquen al seu apartat segon, del qual la Junta de Finances transcriu en negreta els apartats que considera serien d'aplicació al cas. A la vista de les al·legacions de la Junta, cal analitzar en primer terme l'excepció al consentiment prevista a la lletra d) del citat article 11.2 de la LOPD, atès que les infraccions que aquí s'imputen es van produir com a conseqüència de la remissió de dades personals a un òrgan judicial. Les consideracions que a continuació s'exposen respecte a aquest article són també aplicables respecte a allò previst a l'article 10.4.b) del RLOPD, invocat per l'entitat imputada, ja que aquest apartat d'aquest precepte del Reglament de desplegament de la LOPD recull pràcticament de manera literal allò previst a l'article 11.2.d) d'aquesta llei orgànica.

L'article 11.2.d) de la LOPD estipula que no serà necessari recavar el consentiment de les persones afectades per cedir les seves dades quan la comunicació tingui com a destinatari els jutges o tribunals.

Al respecte, aquesta Autoritat manté el criteri, expressat ja en nombroses resolucions publicades al web www.apd.cat en casos molt semblants al que ens ocupa (a tall d'exemple, Resolució de 13/07/2011 en el PS 19/2011, i Resolució de 07/11/2011 en el PS 35/2011), de considerar que la comunicació de dades relatives a persones alienes al procediment judicial, sense comptar amb el seu consentiment, no queda automàticament validada pel fet que les dites dades tinguin com a destinatari final un òrgan judicial. Per contra, es considera que la citada habilitació legal és vàlida únicament respecte de les dades expressament requerides per l'òrgan judicial, o bé quan les dites dades aporten informació directament relacionada amb la controvèrsia que es dirimeix en el procés judicial. Així ho ha entès l'Audiència Nacional en la seva Sentència de 26/10/2005, en què es pronuncia en els termes següents:“(…) *dicha excepción al consentimiento del afectado por una cesión de sus datos personales se refiere al supuesto de aquellos datos que se utilizan en un procedimiento judicial cuando han sido requeridos previamente por el Juez en el ejercicio de sus funciones.*”

Aquesta línia jurisprudencial ha estat ratificada pel Tribunal Suprem en la seva Sentència de data 17/11/2009, on remarca la interpretació restrictiva que cal fer de l'excepció prevista en aquest apartat d) de l'article 11.2 LOPD, en tractar-se d'una limitació a l'exercici d'un dret fonamental:“*Pues bien, hecha esta precisión, los términos del precepto cuya interpretación se cuestiona (11.2.d de la LOPD en relació a la comunicació de dades al defensor del Poble, ministeri fiscal, jutges i tribunals i el Tribunal de Comptes) dejan poco espacio a la duda en relación con la situación que aquí se plantea, ya que la excepción sólo se predica de comunicaciones de datos con los concretos destinatarios que se indican y en el ejercicio de sus funciones, lo que necesariamente implica una comunicación directa y que la misma se produzca a requerimiento del destinatario en el ejercicio de sus funciones, circunstancias que ha de valorar el responsable del fichero para emitir la correspondiente comunicación de datos al amparo de dicha excepción, que, además y por su propia naturaleza, ha de interpretarse en sentido estricto.*”

És cert que, tal com assenyala l'entitat imputada, el JCA va sol·licitar en tots els casos la remissió de l'expedient administratiu, i fou en base a aquest requeriment que la Junta en va donar trasllat a l'òrgan judicial. Ara bé, d'acord amb el criteri exposat, aquest requeriment del Jutjat s'havia d'entendre en relació amb els documents incorporats a l'expedient administratiu en el qual s'havia interposat el recurs contenciós administratiu i que per tant guardaven relació directa amb l'objecte d'aquell recurs. Així les coses, la inclusió en l'expedient administratiu que s'envià al Jutjat d'uns documents que contenien dades personals referides a persones que no havien estat persones interessades en aquell procediment administratiu concret i que tampoc no eren part en aquell procediment judicial respectiu, i que no guardaven cap relació amb els fets enjudiciats, de cap manera no pot entendre's emparat pel requeriment genèric de remissió de l'expedient formulat per l'òrgan judicial, en relació amb allò previst a l'article 11.2.d) LOPD. Corroboraria aquesta interpretació el mateix pronunciament efectuat pel Jutge en cadascuna de les sentències dictades en els procediments judicials referenciats i que es van aportar davant aquesta Autoritat a mode de denúncia.

Igualment, procedeix també desestimar l'al·legació formulada per l'entitat imputada segons la qual les comunicacions de dades efectuades al JCA sense el consentiment de les persones

afectades disposaven d'habilitació legal perquè es van efectuar en virtut del manament previst a l'article 48 de la LJCA, i que els documents on figuraven no eren cap dels classificats com de secret oficial i que l'article 48.6 preveu que s'excloguin de l'expedient que es remeti a l'òrgan judicial. Com s'ha avançat, la invocació de l'article 48 de la LJCA s'ha de relacionar amb el supòsit previst a l'article 11.2.a) de la LOPD, el qual estableix que en el cas de cessions o comunicacions de dades el consentiment de la persona afectada no serà necessari quan la cessió està autoritzada per una llei.

L'article 48 de la LJCA preveu certament que l'Administració ha de remetre l'expedient administratiu *complet* a l'òrgan judicial que el sol·liciti en el marc d'un procediment judicial, com segueix:

"1. El Secretario judicial, al acordar lo previsto en el apartado 1 del artículo anterior, o mediante diligencia si la publicación no fuere necesaria, requerirá a la Administración que le remita el expediente administrativo, ordenándole que practique los emplazamientos previstos en el artículo 49. El expediente se reclamará al órgano autor de la disposición o acto impugnado o a aquél al que se impute la inactividad o vía de hecho. Se hará siempre una copia autenticada de los expedientes tramitados en grados o fases anteriores, antes de devolverlos a su oficina de procedencia.

2. No se reclamará el expediente en el caso del apartado 2 del artículo anterior, sin perjuicio de la facultad otorgada por el apartado 5 de este artículo 48.

3. El expediente deberá ser remitido en el plazo improrrogable de veinte días, a contar desde que la comunicación judicial tenga entrada en el registro general del órgano requerido. La entrada se pondrá en conocimiento del órgano jurisdiccional.

4. El expediente, original o copiado, se enviará completo, foliado y, en su caso, autenticado, acompañado de un índice, asimismo autenticado, de los documentos que contenga. La Administración conservará siempre el original o una copia autenticada de los expedientes que envíe. Si el expediente fuera reclamado por diversos Juzgados o Tribunales, la Administración enviará copias autenticadas del original o de la copia que conserve.(...)"

Ara bé, la comunicació de dades efectuada no pot entendre's emparada per l'article 48 de la LJCA, i això perquè, a banda de tenir en compte el criteri que s'ha exposat abans en abordar l'al·legació relativa a l'art. 11.2.d) de la LOPD, cal fer una lectura integradora de les previsions de la LJCA –i en el cas present, del seu art. 48–, amb el dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal. En aquest sentit, cal tenir en compte que la finalitat perseguida pel legislador en preveure expressament a l'article 48.4 de la LJCA la remissió de l'expedient administratiu *complet* és controlar l'adequació a dret de l'actuació administrativa objecte de revisió judicial –en el cas de l'òrgan judicial– així com garantir l'exercici del dret de defensa –en el cas de les parts processals–. Doncs bé, tal finalitat s'aconsegueix igualment si, per tal de garantir el dret fonamental a la protecció de dades, en la confecció de l'expedient administratiu que es remet a l'òrgan judicial s'inclouen només aquelles dades personals que figuren als documents que en puritat formen part de l'expedient administratiu, que són únicament aquells corresponents al procediment administratiu respecte al qual s'ha interposat el recurs contenciós. Dit d'una altra manera, l'expedient administratiu que s'havia de remetre al Jutjat era el conjunt ordenat de documents i actuacions que van servir d'antecedent a la

resolució d'aquell procediment en el qual s'interposà el recurs, sense que aquests documents inclosos a l'expedient remès al Jutjat haguessin d'incloure dades personals relatives a altres procediments administratius.

I, per al cas hipotètic que en aquest procediment s'hagués dictat algun acte que afectava a diferents procediments administratius i que en conseqüència incloïa dades personals d'interessats en aquests altres procediments, en la tramesa de l'expedient a l'òrgan judicial s'havien d'excloure aquestes altres dades. En no fer-ho, la comunicació de dades personals al JCA, i al seu torn a les parts del procediment judicial, sense el consentiment previ de les persones afectades i sense la concurrència d'habilitació legal, es considera il·legítima i, per tant, vulneradora de la normativa de protecció de dades.

Per tot el que s'ha exposat, les al·legacions formulades per l'entitat imputada no poden reeixir.

2.4.- Sobre la invocació de l'article 10.4.c) del RLOPD

En defensa de la bondat de les comunicacions efectuades sense el consentiment de les persones interessades, l'entitat imputada invoca en l'escrit d'al·legacions davant la proposta el supòsit previst a l'article 10.4.c) del RLOPD, el qual estableix, reproduint el supòsit previst a l'article 21.2 de la LOPD, que no és necessari el consentiment de l'interessat quan "*les dades de caràcter personal les hagi elaborat una administració pública amb destinació a una altra*".

En relació amb aquesta al·legació, és suficient assenyalar que el precepte esgrimit per la Junta de Finances no és d'aplicació al cas, ja que els fets aquí imputats no es refereixen a la remissió de dades entre dues administracions públiques, sinó a la comunicació de dades de la Junta de Finances a un òrgan judicial.

2.5.- Sobre la invocació de l'article 10.2.b del RLOPD i la STS de 08/02/2012

A continuació del seu escrit d'al·legacions davant la proposta de resolució, l'entitat imputada es fa ressò de la Sentència de 08/02/2012 dictada pel Tribunal Suprem (Sala contenciosa administrativa, Secció 6a) en el recurs de cassació núm. 23/2008, per la qual l'Alt tribunal, després de plantejar qüestió prejudicial davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), i aquest declarar l'efecte directe de l'article 7, lletra f), de la Directiva 95/46/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 24 d'octubre de 1995, declarà la nul·litat de l'art. 10.2.b) del RLOPD. La Junta manifesta que, d'acord amb aquesta Sentència, els responsables de fitxers poden tractar i cedir dades personals sense el consentiment de la persona interessada "*sempre que ho facin per a satisfer un interès legítim del responsable, amb l'única limitació de no vulnerar drets fonamentals de la persona interessada o titular de les dades*". I a continuació reitera –amb la finalitat aparent de justificar la concurrència d'interès legítim– el conjunt de motius al·legats abans en defensa de la seva actuació.

Aquesta al·legació de l'entitat imputada tampoc no pot tenir favorable acollida. Sense qüestionar l'interès legítim de la Junta de Finances en agilitar la resolució dels procediments administratius que tramita, és suficient posar de manifest que les noves tecnologies posen a

l'abast de les administracions públiques eines suficients que permeten simplificar la seva actuació administrativa, sense que això hagi de comportar una disminució de les garanties i drets de les persones afectades. Al respecte d'això, no és de rebut l'al·legació formulada per la Junta sobre la impossibilitat d'anonimitzar, atès que es podien haver ocultat dels documents controvertits aquelles dades personals que en puritat no formaven part de l'expedient administratiu per no servir d'antecedent a la resolució adoptada i després combatuda davant el Jutjat. O també existia l'alternativa de substituir aquells documents per diligències de constància, en les quals hi figuressin únicament les dades personals vinculades a l'expedient administratiu vinculat al recurs contenciós interposat.

És més, fins i tot si es considerés que en remetre l'expedient al Jutjat la Junta no actuava en compliment d'un deure imposat per la llei (art. 48 LJCA) sinó per a la satisfacció d'un interès legítim propi, el tractament de dades personals efectuat es consideraria igualment il·lícit, i això perquè en el cas present preval el dret a la protecció de dades d'aquelles terceres persones. En efecte, l'article 7, lletra f) de la Directiva 95/46 estableix dos requisits acumulatius per tal que un tractament de dades sigui lícit des d'aquesta perspectiva, que són: d'una banda, que aquest tractament de dades sigui necessari per a la satisfacció de l'interès legítim perseguit pel responsable del tractament o pel tercer o tercers als que es comuniquen les dades, i, d'altra banda, que no prevalguin els drets i llibertats fonamentals de l'interessat. Pel que fa a la no prevalença de l'interès o dels drets i llibertats de l'interessat, tant el TJUE com el TS manifesten en les respectives sentències damunt esmentades que tal judici exigeix una ponderació dels drets i interessos en conflicte que haurà de tenir en compte les circumstàncies concretes de cada cas; i el TJUE admet que siguin els Estats membres el qui, d'acord amb el marge d'apreciació que els confereix l'article 5 de la Directiva 95/46, estableixin els principis que han de regir tal ponderació.

Doncs bé, si tenim en compte el triple judici de proporcionalitat establert per la doctrina jurisprudencial del Tribunal Constitucional davant drets fonamentals en conflicte -segons el qual per saber si una mesura és proporcionada és necessari efectuar un triple judici: de necessitat, d'idoneïtat, i de proporcionalitat en sentit estricte-, la ponderació dels drets i interessos en conflicte porta a considerar il·lícites les comunicacions de dades efectuades per la Junta de Finances, i això perquè es considera que el dret fonamental a la protecció de dades d'aquestes terceres persones no es pot vulnerar per les suposades exigències derivades dels principis de celeritat o simplificació administrativa, atès que la Junta es podia ajustar igualment a aquests principis sense infringir la LOPD.

2.6.- Sobre la resta d'al·legacions

Finalment, l'entitat imputada al·lega també davant la proposta de resolució que *"no ha existit cap intenció de transmetre dades dels expedients"* i que en tot cas, *"si es continua considerant incorrecta la forma de facilitar les dades als tribunals del contenciós administratiu, malgrat les observacions que acabem de fer, entenem que caldria considerar-se com a simple negligència, en haver deixat visible tota la cara del full en lloc de només la part imprescindible, però mai com a transmissió voluntària de dades personals"*. I afegeix que *"les dades que constaven en les tres relacions eren les mínimes necessàries per identificar les provisions de*

constrenyiment”, “no són dades especialment protegides...i en conseqüència no són dades per les quals es requereixi comptar amb el consentiment dels afectats”, i que l’article 105.b) CE disposa que la llei regularà l’accés als arxius i registres “salvant el que afecti la seguretat i la defensa de l’Estat, la indagació dels delictes i la intimitat de les persones”.

Les al·legacions formulades per l’entitat imputada no són de rebut. Pel que fa la manca d’intencionalitat esgrimida, cal manifestar que el tipus sancionador aplicat de l’article 44.3.k) de la LOPD, no precisa de l’element volitiu (dol) per considerar la conducta típica, essent suficient la constatació del fet allà descrit (“la comunicació o cessió de les dades de caràcter personal sense comptar amb legitimació”), i en el benentès que la conducta que s’imputa a la Junta és considera inexcusable (art. 130.1 LRJPAC). Igualment, no té cap virtualitat el fet que les dades personals comunicades no tinguin la consideració de dades especialment protegides (art. 7 de la LOPD), tota vegada que en l’aplicació del tipus infractor que es manté en aquesta resolució (art. 44.3.k LOPD) ja es té en compte precisament el fet que les dades personals objecte de cessió no tenien tal condició. I és que, d’haver afectat la comunicació a dades personals especialment protegides, llavors el procedent hauria estat aplicar el tipus molt greu de l’art. 44.4.b LOPD. D’altra banda, el requisit de concurrència del consentiment de les persones afectades amb caràcter previ a la comunicació de dades existeix en els casos legalment previstos amb independència del tipus de dades personals que es comuniquin – siguin dades identificatives o d’altre tipus-. Altra cosa és que en el cas que es comuniquin determinades dades sensibles el consentiment hagi de prestar-se de manera expressa (art. 7.3 LOPD) o expressa i escrita (art. 7.2 LOPD).

Tercer.- Respecte als fets descrits a l’apartat de fets provats, l’art. 44.3.k) de la LOPD, en la seva redacció donada per la Llei 2/2011, de 4 de març, d’economia sostenible, tipifica com a infracció de caràcter greu:

“La comunicació o cessió de les dades de caràcter personal sense comptar amb legitimació per a això en els termes que preveuen aquesta Llei i les seves disposicions reglamentàries de desplegament, llevat que aquesta sigui constitutiva d’infracció molt greu”.

Per la seva banda, l’article 3.i) de la LOPD defineix la comunicació o cessió de dades com “qualsevol revelació de dades efectuada a una persona diferent a l’interessat”.

Relacionat amb l’anterior, l’article 11 de la LOPD estableix que:

1. Les dades de caràcter personal objecte del tractament només poden ser comunicades a un tercer per al compliment de finalitats directament relacionades amb les funcions legítimes del cedent i del cessionari amb el consentiment previ de l’interessat.

2. El consentiment que exigeix l’apartat anterior no és necessari:

a) Quan la cessió està autoritzada en una llei.

(...)

d) Quan la comunicació que s’hagi d’efectuar tingui com a destinatari el defensor del Poble, el ministeri fiscal o els jutges o tribunals o el Tribunal de Comptes, en l’exercici de les funcions que té atribuïdes. Tampoc no cal el consentiment quan la comunicació tingui com a destinatari

institucions autonòmiques amb funcions anàlogues al defensor del Poble o al Tribunal de Comptes.”

L'article 11 de la LOPD abans transcrit exigeix com a requisit indispensable el consentiment de la persona afectada per tal de poder comunicar les seves dades, i si bé el mateix precepte exclou la necessitat d'aquest consentiment si es dóna alguna de les circumstàncies que s'especifiquen al seu apartat segon, cap dels supòsits que s'hi esmenten es considera aplicable en el cas present, tal com s'ha exposat en el fonament de dret segon d'aquesta resolució.

Així, com assenyalava la persona instructora en la proposta de resolució, en el supòsit que aquí s'examina s'ha pogut constatar que, efectivament, el Jutjat va sol·licitar uns expedients administratius concrets. Aquest requeriment del Jutjat s'ha d'entendre en relació amb els documents incorporats a l'expedient administratiu que tinguin relació directa amb l'objecte del recurs, per la qual cosa la comunicació de les dades personals relatives a terceres persones que no eren part en el procediment judicial no estava en cap cas justificada. En definitiva, les esmentades dades no havien de formar part dels expedients que es van trametre al Jutjat contenciós administratiu número 1 de Lleida.

Es considera, doncs, que la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat va cometre una infracció consistent en la comunicació il·legítima a tercers de dades personals, la qual cosa és constitutiva d'una infracció tipificada com a greu a l'article 44.3.k) en relació amb l'article 11, ambdós de la LOPD.

Quart.- L'article 21 de la Llei 32/2010, en consonància amb l'article 46 de la LOPD, preveu que quan les infraccions siguin comeses per una administració pública, la resolució que declari la comissió d'una infracció haurà d'establir les mesures que escau adoptar perquè cessin o es corregeixin els efectes de la infracció.

En el cas present, tal com indicava la persona instructora, cal entendre que la infracció que es proposa declarar va esgotar els seus efectes de manera immediata, en concret, en el moment en què es van efectuar les comunicacions de dades que són objecte d'imputació, la qual cosa faria innecessari requerir l'adopció de mesures a fi de corregir els efectes de la infracció que es proposa declarar. A més a més, la Junta de Finances va manifestar en el seu escrit d'al·legacions davant el plec de càrrecs el seu *“propòsit de substituir en la remissió dels expedients als jutjats del contenciós administratiu, els antics llistats per diligències acreditatives dels tràmits realitzats exclusivament en relació a l'expedient requerit”*, motiu pel qual no es considera procedent requerir l'adopció de mesures correctores.

Fent ús de les facultats que em confereixen l'article 15 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat de Catalunya,

RESOLC

Primer.- Declarar que la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de l'Administració de la Generalitat de Catalunya ha comès una infracció greu prevista a l'article 44.3.k) en relació amb l'article 11, ambdós de la LOPD, sense que procedeixi l'adopció de mesures correctores, tenint en compte, a més, que l'entitat imputada ha al·legat haver iniciat les actuacions pertinents a fi d'evitar posteriors infraccions de la mateixa naturalesa.

Segon.- Notificar aquesta resolució a la Junta de Finances del Departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat de Catalunya.

Tercer.- Comunicar aquesta Resolució al Síndic de Greuges, mitjançant el seu trasllat literal, segons el que especifica l'Acord Tercer del Conveni de Col·laboració entre el Síndic de Greuges de Catalunya i l'Agència Catalana de Protecció de Dades de data 23 de juny de 2006.

Quart.- Ordenar la publicació de la Resolució al web de l'Autoritat (www.apd.cat), de conformitat amb l'article 17.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb els articles 26.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, l'entitat imputada pot interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992 o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els Jutjats del Contenciós Administratiu, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, l'entitat imputada pot interposar qualsevol altre recurs que consideri convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

M. Àngels Barbarà i Fondevila

Barcelona, 25 de gener de 2012